

М. Яко умрешъ, душата ти ще излезне веднага отъ тѣлото ти. Желаетъ ли прѣочее да се надчишъ, гдѣ ще иде, и кой ще има грѣжа за нея?

І. Наистина, мамо, наистина. Защото, кажи на примѣръ, че азъ щехъ да умра също като самъ малко дѣте, каквото умре Пететръ, и щехъ да иде, не знамъ дека, и не щехъ да имамъ никаква майка да има грѣжата за мене; кой щеше за мене да се грѣжа?

М. Отецъ ти, чадо мое.

І. Татко ми, мамо, умре. Не знамъ в гдѣ е отишелъ; ще идемъ ли а въ същото мѣсто, гдѣто е онъ, та да може той да има за мене прилѣжаніе?

М. Надамсе че ще идешъ, чадо мое; никою азъ говоримъ сега за другій отецъ.

І. Не те раздѣвамъ, мамо. Обикновено да ми говоришъ че татко ми имаше е им подобно съ мое. Въ гробницата ты мина и гв името мѣ, описанно на плещицѣта гробни и а плакахъ, като те гледахъ ты да да плачешъ, когато стоехме близъ при гробоват мѣ; азъ го не помнимъ, но ты се мина рече че бѣше много добръ человекъ, и много